

Úgy világítson a ti világosságotok... (Mt 5, 16)

Mindenszentek ünnepe környékén virágba borítjuk, tisztogatjuk, (ki)világítjuk szeretteink, ismerőseink földi maradványait őrző helyét, azokét, akik előttünk távoztak az élők sorából. Tudva vagy csak sejtve, remélve vagy félve, tesszük ezt abban a hitben is, hogy találkozunk az örökkévalóságban. Reméljük, hogy Krisztus világossága lesz örök része szeretteinknek, és nekünk magunknak is.

Az Úr Jézus arra hív, hogy világosság legyünk, és világosságunkat tartóra tegyük, ne véka alá rejtjük, így világítsunk az emberek előtt. A frizeus, aki asztalához hívja őt, elcsodálkozik azon, hogy étkezés előtt nem mos kezét, nem végzi el a törvény által előírt tisztálkodási szertartást. Farizeusi figyelme a külsőségeken ragad meg és maga is abba ragad bele. Ezzel útját állja annak, hogy az Úr Jézussal, mint meghívott vendégével valóban találkozzon, hogy asztalközösségük ünneppé váljon, egymásra találásuk pedig bennségük összecsengésének pillanatává sűrűsödjön. Az Úr Jézus arra hívja vendéglátóját, hogy figyelmét a belső tisztaságra fordítsa.

Belülről világítani, belső tisztaságra hív minket a mi Urunk. Arra, hogy nagylelkűen álljunk előtte, nagy lélekkel hozzuk hozzá mindazt, ami bennsőkben van. Bátorságra van ehhez szükségünk, mert amit neki megmutatunk, arra nekünk magunknak is rá kell néznünk. Nem kéri, hogy ezt a bátorságot kicsiholjuk magunkból vagy hősies akarással bizonygassuk. Arra hív, hogy Tőle kérjük a kegyelmet, hogy egyre nagylelkűbben nyissuk meg feléje bennsőkben. Amit így lassan megérint irgalmas és végtelen szeretete bennünk, az válik világossággá, és az által fog másoknak is világítani bennünk az Ő világossága.

Ez a "világítás" hatotta át egyre teljesebb mértékben szentjeinket. Áteresztővé váltak és törékenységükben hordozóivá lettek Krisztus világosságának mások, mindannyiunk számára.

Készséggel és vágyakozva kérték azt, hogy Krisztus egyre inkább áthassa, átalakítsa őket, befogadva és segítve az Ő munkálkodását bennsűjűkben.

Elhúnyt szeretteinknek is ezt szeretnénk kiesdeni: megtisztulni attól, ami földi létükből még beárnyékolja a teljességet, hogy Krisztus világosságával tölthesse be egészen őket.

Kérjük és engedjük, hogy Ő alakítson bennünket és legyünk nagylelkű társai ebben a belső munkálkodásban, amelyben világossága átjárja sötétségeinket, szeretetének tisztító tüze, hűségének meleg fénye, bölcsességének világító ereje. Önmagához hasonlónak formál.

Legnehezebb talán oda beengedni Őt, ahol szürke kövek vagy fehérre meszelt sírok őrzik halálba vagy haldoklásba szorult kapcsolatainkat – saját érzéseinkkel, másokkal vagy éppen magával a jó Istennel. Egy aprócska jelzés, egy szál virág, egy pici mécses, egy pillanatnyi időre megpihenő tekintet már egy fohászt jelenthet ezekben az elakadt kapcsolatokban is. Az Úr Jézus kegyelme munkálkodni akar, az Ő világossága keresi az utat ezen sötétségeinkbe is. Mindenszentek környékén ezekre a "sírjainkra" is hozhatunk fohászainkból, kegyelemkéréseinkből pár szál virágot, reményünkben néhány apró mécses a jó Isten elé.

Magunk számára is kérjük a kegyelmet, hogy "világító" emberekké váljunk, hordozzuk magunkban az Ő világosságát. "Szerető Istenem, szeretnék egészen itt lenni előtted, egész testemmel és egész lelkemmel, szívem minden erejével és minden szeretetével. Tőled kérem a kegyelmet, hogy egész lényemmel egészen Rád irányuljak. A Te nagyobb dicsőségedre és szolgálatodra." - imádkozhatjuk Loyolai Szent Ignáccal minden imaidőnk, tevékenységünk kezdetén.